

Mustan Ritarin miekka heijasti pedon, joka oli hiipinyt selän taakse. On ihmeellistä, miten miljoonien vuosien ajan sen väijytystaidot olivat kehittyneet niin äärimmilleen. Miehellä kävi hetken mielessä, että hän oli se peto, Suuri Paha. Hitaasti kiertäen päättään taakse, hänen edessä kohosi vuoren kokoinen kaunis olento. Suuri sininen lohikäärme avasi kitansa. Sen aikomus oli kuitenkin nielaista hänet kokonaisena. Ajatus rauhasta olennon kanssa katosi Mustan Ritarin mielestä, kun hän asetti jalat tukevasti maahan ja otti uhmakkaan asennon. Jalat eivät epäröineet hetkeäkään. Hän potkaisi itsensä vauhtiin, miekan välähtäen auringossa ja jäänylmä silmissään. Touko lopetti keskiaikaisen pelinsä. Playstation väsytti silmiä liiallisesta pelaamisesta. Hänellä oli mielessään äijäjooga, josta hän oli jo myöhässä. Hän tapasi myöhästellä joogasta uppoutuessaan peliin. Kuitenkin Touko osasi uppoutua myös joogaan. Keittiöstä kuului kolinaa, jossa Helga kilisytteli lautasia ja lusikoita. Helga asetti jotain pöydälle, istui ja huokasi. Jooga rentouttaisi kehoa ja pelaaminen mieltä, Touko ajatteli. Kuitenkin tässä iässä oli itsestään pidettävä huolta, koska milloinkaan ei tiedä milloin tipahtaa. Hän vilkaisi sivusilmällä keittiöön, ennen kuin laittoi villatakkinsa päälle. Jospa jonain päivänä Helgakin ymmärtäisi tämän eikä söisi kakkua yksinään keittiössä. Ulkona oli viileää, kuten syksyllä kuuluukin. Joogan jälkeen voisi käydä hakemassa yllätyksen, Touko ajatteli. Hän ei ollut piristänyt Helgaa vuosiin. Ehkä nyt olisi aika. Helga istui kakku edessään. Hänellä ei ollut lapsia. Hänellä ei ollut sukulaisia. Kakku oli itse tehty. Olimme pakottautuneet tähän maailmaan. Miten voi olla viisikymmentäneljä vuotta yhdessä ja kaikki oli ohi? Ei seksiä ja ei lapsia. Ei mitään. Toukokin oli löytänyt pyöräilyshortseista telineen riippuville palleilleen. Sekään mies ei ikinä muista minua. Miksi en vain lähtisi? Miksi minä en voisi tehdä niin? Tätä ajateltuaan hän otti kakkulapion, ajatteli nirhaavansa haavan käteensä ihan muuten vaan. Tylyys ja elämän turhuus ei jättänyt ajatuksia. Ovi pamahti kiinni. Helga säpsähti ajatuksistaan. Hän tiesi kuka ovella seiso, mutta ei kääntänyt päätään. Touko roikotti kukkapuskaa ja piteli lahjapakettia kämmenellä. Siinä oli heidän molempien lempivärit, musta paketti ja kultainen nauha. Touko aukoi suutaan, mutta ei sanonut ensin mitään. Hän vilkuili eteisen ruskeaksi tummuneita lattiapaneeleja, ja ajatteli, että hän oli myöhässä jostain. "Toin sinulle kukkia", Touko sanoi. "Ja lahjan." "Minnuu vituttaa tuo siun joogahippeily", Helga sanoi. "Voisithan sinäkin yrittää etkä vain istua ja vanhentua." Helgan silmät olivat iskettyinä kakkuun. Kynttilät lepattivat edelleen. Aivan kuin päästäen jäähyväisten savumerkkejä. "Lehdessäkin oli, kuinka nuoret värjäävät hiuksiaan harmaiksi", Touko sanoi. "Ei tämä niin kauheaa ole, jos pitää itsestään huolta." "Niin varmaan", Helga sanoi. "Ikään kuin ikääntyminen olisi uusi trendi, mikä menee ohi. Kaikki haluaisivat värjätä hiukset harmaiksi ja paskoa housuihinsa." "Et viitsisi kiroilla." "Se on loitsuamista. Se on väkevää voimaa, auttaa ihmisiä ymmärtämään. Sinua ymmärtämään, että olen tosissani. Ja että minnuu vituttaa." Helga kääntää katseensa Toukoon, ja elää hetkessä kaikki ne vuodet, jotka heillä on ollut. "Mie haluan eron. Nyt." "Mitä? Miksi?" "Muistaakseni siut. Aamusuukot ja riidat illalla vuoteessa. Myö ei koskaan harrastettu niitä. Vain tasaista jylinää. Ei ukkosta, ei auringonpaistetta. Mie haluan kokea niitä. Täytyy olla voimaa." Mikään ei voisi pysäyttää häntä nyt. "Voimaa rakastaa. Voimaa ymmärtää ja lähteä." Helga laski kakkulapion pöydälle. Hän ei välittänyt vuosista, jotka odottivat pöydällä. "Sie oot ihan hyvä mies. Mutta pirun tylsä." Hän hymyili itselleen, veti keuhkot täyteen ilmaa ja puhalsi seitsemänkymmentäseitsemän kynttilää.